

Ånd, sjel og kropp.

Liv og død.

To setninger som jeg ikke har hatt et så bevisst forhold til før jeg kom til Kibogora. Mørke ganger, kvinner i fargerike kjoler, barn som glaner på deg, gospelkor som øver til morgendagens gudstjeneste, spedbarn med venefflon, pasientsovesaler med 40 pasienter (der alle vet alt om alle), sykehusprester som synger salmer på dødsleiet, chapatiselgere med lure smil. Inntrykkene er mange. Sykehuset i Kibogora – stedet der ånd, sjel og kropp møter nettopp liv og død. Dette skulle jeg få oppleve. På så mange måter.

«Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Far uten ved meg» sier i Jesus i Johannes 14:6. Matthew og jeg blir ringt sent en lørdagskveld. En 16 år gammel skolejente med tyfoidperforasjon i tarmen og septisk sjokk ligger klar på operasjonsbordet. Operasjonen går bra, men de får henne ikke av ventilatoren – det har nå gått 2 timer siden siste sting. Legene tror ikke hun vil overleve dette; Matthew og Bernard (den andre kirurgen på vakt) går bort til familien, som sitter håpefullt og venter, for å fortelle hva som har skjedd. Blikkene blir tomme og tårene triller nedover kinnene deres. Vi spør familien om vi kan be for datteren. Bestemor svarer militant; «ja!». De legger seg alle langflate på bakken med hendene i været. Mens jeg og Matthew er på knærne og ber med familien kommer høye skrik fra moren. Desperate skrik til Gud fra en mor med en datter som svever mellom liv og død. Skrik som skjærer gjennom marg og ben. Ett minutt etter vi er ferdige med å be får vi beskjed om at de nettopp har fått henne av ventilatoren. Hun puster selv. Neste dag kan hun snakke og er i bedring. Et mirakel – «takk Gud!», tenker jeg. Fire dager senere er hun død. Tårene triller nedover mine kinn og faller på Bibelen min.

«Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Far uten ved meg» sier i Jesus i Johannes 14:6. På visitt skriker hører vi en ung mann ut at vi må be for ham. Han er desperat. Hele avdelingen stirrer stygt på ham; «han forstyrrer alle oss andre hele tiden», murrer det på kinyarwandisk i bakgrunnen. Han får høre evangeliet, og han måper. Han sier at «jeg må vende meg om!» og bekjenner sine synder høyt ut i avdelingen, mens «amen» ropes ut av medpasientene. Han tar imot evangeliet. Faren løper bort til oss dagen etter. Han lurte på hva som hadde skjedd med sønnen, hvorfor han plutselig var så forvandlet og så rolig. Et mirakel – «takk Gud!», tenker jeg. Den dagen gikk han fra død til liv. Tårene triller nedover mine kinn og faller på Bibelen min.

Det er mye annet jeg kunne ha nevnt. Jeg kunne ha skrevet om da en hel landsby fikk høre evangeliet. Om helbredelser på sykehuset. Om alle de som tok imot evangeliet. Om sykehusansatte spurte oss om hvordan man kan leve tett på Jesus. Om pasienter som blir rørt

av at de endelig ble bedt for. Om hjerte-lungeredning som ikke gikk. Om morgengudstjenestene. Om den faglige rikdommen en kirurgifrelst medisinstudent har fått med seg. Om AV-fistelkirurgiteknikken legene på Kibogora nå har fått lært. Om møtet med Rwandas eneste nefrolog. Om fine stunder i bønn og lovsang. Om at Kristi kjærlighet blir utbredt ved måten Matthew og Ronald møter og ber for pasientene. Om evangelisering der Guds ord og lovsang blir utøst på alle sykehusets avdelinger. Om mødre som skriker ut i desperasjon etter tapet av deres høyt elskede barn. Men det som kanskje har brent seg mest fast i hjertet mitt er det Jesus sier i Johannes 14:6; «Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Far uten ved meg». Om vi omvender oss og tar Ham imot som Herre får vi livet i gave. Vi blir levende. Da er vi de rikeste menneskene i verden. Dette fordi den største rikdommen vi kan få er å kjenne Ham. Det at disse ordene ble sagt i bønnene til de pårørende som nettopp har mistet sine kjære, mens deres tapre tårer renner, kan ikke gjøre annet enn å stikke meg dypt i hjertet. Er vi i Ham, og blir funnet i hans rettferdighet, da lever vi om vi enn skulle dø.

Sykehuset i Kibogora – stedet der ånd, sjel og kropp *i sannhet* møter nettopp liv og død. Dette skulle jeg få oppleve. På så mange måter.

